

Ina van der Beek

Sprookjes bestaan wel

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

1

Erica zet het geluid van de televisie wat zachter en spitst haar oren. Hoorde ze wat in de gang? Dan gaat de kamerdeur met een zwaai open. Een hoofd met donkere krullen verschijnt om de hoek.

‘Ha ma, niet schrikken, hoor, ik ben het maar.’

‘Tim! Wat een verrassing, waar kom jij vandaan?’

‘Ik had een optreden in Utrecht. Dus ik dacht, ik rij op de terugweg even bij m’n moedertje langs. Kijken of ze nog koffie in huis heeft.’

‘Altijd! Gezellig, hoor.’ Erica is al opgestaan en loopt naar de keuken. ‘Goed concert?’ vraagt ze, terwijl ze het Senseo-apparaat inschakelt.

‘Ja, ging prima.’

Even later komt Erica met in elke hand een beker koffie de kamer weer in. ‘Je mag de tv wel uitzetten, hoor,’ zegt ze.

‘Hoeft niet, hoor, je zat te genieten, toch? Is dit alweer een nieuwe editie van *Boer zoekt Vrouw*? Ik dacht dat dat altijd op zondagavond kwam?’

‘Ik heb het afgelopen zondag opgenomen. In deze aflevering stellen de boeren zich voor, dan kunnen geïnteresseerde meisjes en vrouwen re-

ageren en de volgende herfst zie je dan hoe het verdergaat, wie ze kiezen en zo. Heb je het wel eens gezien?’

‘Ja, een paar jaar geleden zag ik een keer een stukje. Zo’n vent mag toch een stel vrouwen kiezen die bij hem komen logeren? En dan kiest hij er ten slotte één uit?’

‘Ja, zo ongeveer. Eerst kiest hij aan de hand van de brieven en de foto’s tien vrouwen uit met wie hij een korte ontmoeting heeft en drie daarvan mogen op de boerderij komen logeren.’

‘Flauwekul zeg!’ vindt Tim.

‘Nou, dat moet je niet te hard zeggen. In het verleden hebben al heel wat van die mannen op deze manier een leuke vrouw gevonden.’

‘Waarom stappen ze zelf niet gewoon op een vrouw af? Zo moeilijk is dat toch niet?’

‘O nee?’ vraagt Erica droog. ‘Waarom ben jij dan nog steeds alleen?’

Even blijft het stil, dan zegt Tim: ‘Voor mij ligt dat wel even anders, dat weet je, ma. Ik weet nooit of het een meisje echt om mij gaat, of om de zanger Tim. Zodra ze me herkennen of m’n naam horen, beginnen ze lief en aardig te doen. En sinds Sonja ben ik extra wantrouwend, ik kan er niks aan doen.’

‘Dat begrijp ik wel, jongen,’ zegt Erica zacht, ‘maar toch moet je proberen om niet ieder meisje met argwaan te bekijken. Ik begrijp dat het lastig is, als je zo bekend bent als jij. Over het algemeen kijken meisjes, zeker jonge meisjes, toch een beetje anders naar jou dan naar een willekeurige jongen. Misschien moet je je baard laten staan, dan herkennen ze je niet meer,’ voegt ze er met een lach aan toe.

‘Mmm, één keer met baard op tv en iedereen weet het weer,’ mompelt Tim, terwijl zijn ogen op het tv-scherm gericht zijn. ‘Was ik maar boer geworden, misschien toch niet zo gek, dat programma...’

Samen luisteren ze naar de jonge boer, die vertelt wat hij van een vrouw verwacht en wat hij zelf te bieden heeft. Daarna is het programma bijna afgelopen, nog één keer verschijnen de foto’s van de boeren in beeld, dan neemt de presentatrice afscheid.

Met een druk op de toets van de afstandsbediening wordt het beeld zwart.

‘En, wat zijn je plannen voor de komende tijd?’ vraagt Erica. ‘Nog speciale dingen of optredens?’

‘Nog een aantal concerten,’ antwoordt Tim,

‘en dan een relatief rustige periode waarin ik aan een nieuwe cd ga werken. Na de zomervakantie staat m’n agenda alweer helemaal vol.’

‘Heb je eigenlijk al vakantieplannen? Alleen maar werken is niet goed, hoor, dat hou je op den duur niet vol.’

‘Ik weet nog niet, gewoon lekker thuis en tijd om nieuwe nummers te schrijven is voor mij ook al vakantie. Daarom is het goed dat ik even geen optredens heb aangenomen voor de komende periode.’

Tim rekt zich uit. ‘Ik ga er zo weer eens van- door. Alles goed met m’n kleine broertje trou- wens? Ik heb hem al een poos niet gesproken.’

‘Ja, hoor, als ik hem zo hoor, studeert hij hard. Hij heeft grootse plannen voor deze zomer, hij wil zes weken op reis, een rondreis in Azië.’

‘O ja, gaat dat nog door? Ik heb hem er wel een keer over gehoord. Nou, nou, heeft die stu- dent zo veel centjes? Maar leuk, hoor, hij heeft gelijk.’

‘Ja, hij gaat samen met nog een paar jongens die bij hem in huis wonen. Ze zijn de hele winter hard aan ’t werk om het geld bij elkaar te krijgen. Jij moest ook eens zoiets doen, joh!’

‘Wat, hard werken?’ grijnst Tim.

‘Nee, ik bedoel natuurlijk zo’n reis, jij werkt veel te hard!’

‘Nou, ik reis anders al genoeg, hoor.’

‘Ja, maar dat is geen vakantie. Jij reist alleen als je ergens moet optreden, dat is werken en geen ontspanning.’

Tim staat op en zegt: ‘Ik ben best tevreden met m’n leven, ma. Maak je over mij maar geen zorgen. En die vrouw, die komt ook vast nog wel eens.’

Tim geeft zijn moeder een kus. ‘Ik ga naar huis, we bellen wel weer. Doe Fer m’n groeten!’

Dan loopt hij de kamer uit en een paar seconden later hoort Erica de voordeur dichtvallen.

Ze staat op en brengt de lege koffiebekers naar de keuken. Haar gedachten zijn bij haar oudste zoon, die nu weer onderweg is naar zijn eigen huis in Amsterdam. De laatste woorden die hij zei, voor hij wegging, blijven door haar hoofd gaan. Maak je over mij maar geen zorgen...

Dat is gemakkelijker gezegd dan gedaan. Zeker, in veel opzichten heeft hij het prima voor elkaar. Hij woont in een prachtig oud pand in de binnenstad van Amsterdam. Hij heeft een geweldige carrière als zanger. Samen met zijn vaste muziekgroep krijgt hij meer aanvragen voor op-

tredens dan hij aankan en hij geniet van zijn muziek. Toch vraagt ze zich af of hij echt gelukkig is. Hij laat zich niet zo vaak in het hart kijken, maar vanavond proefde ze iets van de eenzaamheid in hem, van zijn verlangen naar een vriendin, een vrouw.

Maar nadat hij erachter gekomen is dat zijn vriendin Sonja hem vooral zo lief vond vanwege zijn roem én niet te vergeten zijn bankrekening, maar hem intussen achter zijn rug om bedroog met een ander, staat hij heel wantrouwend tegenover elke toenadering van meisjes.

Hoe komt hij daar ooit overheen, hoe leert hij weer onbevangen tegenover vrouwen te staan? Erica zucht, je wilt je kinderen immers het liefst gelukkig zien. En daar hoort toch een partner, een maatje bij? Of zou ze zich vergissen en heeft Tim daar momenteel helemaal niet zo'n behoefte aan?

Tim rijdt inmiddels over de A2 richting Amsterdam. In zijn hoofd speelt dezelfde vraag: hoe weet hij ooit of een vrouw voor hem gaat en niet verliefd is op zijn bekend-zijn? Hij heeft het immers al zo dikwijls meegemaakt: zodra meisjes in de gaten krijgen wie hij is, worden ze poeslief

en aardig. Hij haat dat! Maar hij heeft geen idee hoe hij het kan veranderen. Gewoon maar alleen blijven, dat is waarschijnlijk het beste. Hij denkt weer terug aan het tv-programma dat hij bij z'n moeder zag vanavond. Nou ja, flarden van het programma heeft hij gezien. Je moet maar het lef hebben om zo'n oproep te doen op tv. Best dapper eigenlijk.

Dan bepaalt hij zijn aandacht weer bij het verkeer, het is best nog druk op de weg, ook al is het al ver na elf uur.

Nu gaan zijn gedachten naar zijn broertje Fer. Nou ja, broertje... Fer is inmiddels ook al drieëntwintig en een kop groter dan hij, Tim, zelf. Maar voor zijn gevoel blijft hij toch altijd het kleine broertje, zelfs nu ze allebei allang volwassen zijn.

Ook Fer heeft de muzikaliteit van hun vader geërfd. Terwijl Tim het ver gebracht heeft met zingen, studeert Fer piano aan het conservatorium in Den Haag.

‘Wat zou papa trots op jullie zijn geweest,’ zegt Erica regelmatig tegen haar zoons.

Tim glimlacht als hij aan die woorden van zijn moeder denkt. Hij weet dat mama zelf ook heel trots is op haar beide zoons. Aan het begin van zijn carrière zei ze vaak: ‘Je kunt leuk zingen,

Tim. Maar pas op dat je niet hoogmoedig of eigenwijs wordt, er zijn belangrijker dingen in het leven dan een mooie stem.'

Nu zegt ze dat soort dingen niet meer, ze weet dat hij zijn bekendheid eerder een last vindt dan iets om je op te laten voorstaan. Nu komen zijn gedachten vanzelf weer uit bij Sonja. Wat hield hij veel van haar, hij vertrouwde haar volkomen, dacht dat ze samen oud zouden worden. Toen hij van een goede vriend hoorde, dat ze dubbelspel speelde en ook een relatie had met een wat oudere, rijke zakenman, had hij het niet willen geloven. Totdat hij haar zelf betrapte, toen kon hij er niet meer omheen: haar liefde ging vooral uit naar zijn geld.

Kom, niet meer aan denken!

Dan gaan zijn gedachten weer naar Fer. Ze zien elkaar veel te weinig, hij moet echt gauw weer eens naar Den Haag rijden. De vraag is alleen: wanneer heeft hij tijd? Binnenkort, als de concerten afgelopen zijn, wordt dat zijn eerste uitstapje: een avond bijkletsen met z'n broertje. Maar dan zal hij niet te lang moeten wachten, anders zit dat broertje in Azië! Zes weken maar liefst, Fer zal zijn piano wel missen! Want Fer is net zo gek van muziek als Tim, ze kunnen

er nauwelijks buiten.

‘Precies jullie vader,’ zegt moeder Erica regelmatig, ‘hij kon ook niet zonder zijn muziek. Wat zeg ik: hij wás muziek.’

Ook nadat Tim allang weer is vertrokken, zit Erica nog aan het verleden te denken. Aan haar Dario, de saxofonist uit Mexico, die ze tijdens een concert van hem in Amsterdam ontmoette. Het was liefde op het eerste gezicht geweest. Er waren heel wat telefoontjes over en weer gegaan en na twee maanden was hij weer in Nederland. Nu niet om muziek te maken, maar speciaal om Erica op te zoeken. Ze bleken allebei nog even verliefd en nog geen halfjaar later waren ze getrouwd en vertrok Erica naar Mexico, waar haar grote liefde geboren en getogen was.

Een jaar later werd hun eerste zoon geboren, ze noemden hem Timon, naar Erica's vader. En ruim acht jaar later kwam Fernando, deze keer werd de vader van Dario vernoemd. De twee broertjes, Tim en Fer, bleken al jong de liefde voor de muziek met hun vader te delen.

En de broers hebben niet alleen die eigenschap van hun vader geërfd, ze hebben ook beiden veel van zijn uiterlijk meegekregen. Donke-